

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **P. O. M.**, IČO: X
sídlem X

zastoupen advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2019, č. j. 183/2019-190-TAXI/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo dopravy (dále jen „žalovaný“) částečně změnilo rozhodnutí Magistrátu

hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 2. 1. 2019, č. j. MHMP 999/2019 (dále také jen „rozhodnutí o pokutě“), kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 150 000 Kč za dva přestupky dle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Žalovaný pouze změnil výši pokuty udělenou prvostupňovým rozhodnutím na 135 000 Kč.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 18. 4. 2018 provedl kontrolní pracovník dopravního úřadu v rámci výkonu státního odborného dozoru kontrolu vozidla tovární značky Volkswagen Passat, jehož provozovatelem byl žalobce. Kontrola se skládala z kontrolní přepravy objednané přes aplikaci Uber a následné kontroly dodržování povinností předepsaných zákonem o silniční dopravě. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce poskytl přepravu z ulice Vladislavova 22, Praha 1, do ulice Studničkova 3, Praha 2, vozidlem, které nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby, nezajistil, aby při jeho provozu byl ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání a aby řidič byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. O kontrole byl sepsán protokol č. T/20180418/1/Ry.
3. Dne 27. 4. 2018 podal žalobce námitky do protokolu o kontrole. Namítal především, že vykonával smluvní přepravu na základě předchozí smlouvy, a proto se nemohl dopustit porušení právních předpisů upravujících provozování klasické taxislužby s taxametrem. Správní orgán prvního stupně námitky předal k vyřízení v navazujícím správním řízení.
4. Na základě kontrolních zjištění zahájil správní orgán prvního stupně ve věci správní řízení, v rámci něhož vydal rozhodnutí o pokutě, jímž shledal žalobce vinného z přestupků dle
 - 1) § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) téhož zákona nezajistil, aby při poskytování přepravy formou taxislužby byl ve vozidle dne 18. 4. 2018 v 10:40 doklad o oprávnění k podnikání,
 - 2) § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že dne 18. 4. 2018 v čase 10:28 -10:40 v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) téhož zákona provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.
5. Za spáchání těchto přestupků správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 150 000 Kč.
6. Proti rozhodnutí o pokutě podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný se ztotožnil s právním hodnocením prvostupňového orgánu, co se spáchání přestupků týče.
7. Žalovaný však změnil výši pokuty na 135 000 Kč, neboť zohlednil polehčující okolnosti. Za ty považoval skutečnost, že žalobce po provedené kontrole splnil povinnost mít oprávnění řidiče taxislužby a po kontrole si vozidlo zaevidoval jako vozidlo taxislužby (str. 6 napadeného rozhodnutí).
8. Žalobce v průběhu správního řízení ani v podaném odvolání příslušným správním orgánům neposkytl o svých osobních a majetkových poměrech žádné relevantní informace, a to i přesto, že k tomu byl vyzván v oznámení o zahájení řízení.

Argumentace účastníků

9. Žalobce nejprve namítal vady dokazování ve správním řízení. K těm došlo proto, že správní orgány vycházely z předpokladu, že protokol o kontrole je nadán pravdivostí a správností a neprovedly výsledek kontrolující osoby.
10. Dále žalobce namítal nezákonnost uložené sankce. Předně uvedl, že žalovaný neuvádí příkladmo skutkově obdobné jiné případy, z nichž by bylo možné usuzovat, že rozsah sankce je v souladu s dřívější rozhodovací praxí. Rozhodnutí je proto nezdůvodněné a nepřezkoumatelné.
11. Správní orgány měly podle žalobce přihlédnout ke skutečnosti, že v době vytýkaného jednání se žalobce řídil právními závěry Vrchního soudu v Olomouci, které byly překonány až v listopadu 2018.
12. Žalobce považuje za nepřípustné, že žalovaný uvažuje o činnosti dopravců poskytujících přepravy přes aplikaci Uber, jako o organizované skupině, což má být přítěžující okolností.
13. Správní orgány dle žalobce nesprávně posoudily přítěžující okolnosti. Podle žalobce není možné považovat za přítěžující okolnost nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Za přítěžující okolnost nelze považovat skutečnosti, které jsou postižitelné jinými skutkovými podstatami.
14. Odkazy prvostupňového orgánu na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu stran výše ukládané pokuty považuje žalobce za nepřiléhavé a nelze na nich založit úvahu, že pokuta uložená v určité výši nemůže mít likvidační povahu.
15. Žalobce shledává výši pokuty jako likvidační.
16. Žalobce namítal, že správní orgány se při ukládání pokuty nedostatečně vypořádaly s jeho osobními a majetkovými poměry. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS. Dodal přitom, že citované usnesení je částečně překonáno vývojem právní úpravy. U podnikající fyzické osoby mají správní orgány přihlížet k osobním a majetkovým poměrům, a to i mimo korektiv likvidační pokuty. Jedná se o vyjádření zásady individualizace ukládaného trestu.
17. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ústní jednání

18. Dne 4. 7. 2023 se ve věci konalo jednání před soudem. Žalobce i žalovaný setrvali na své argumentaci uvedené v písemných podáních, kterou zopakovali a dále rozvedli. Soud provedl důkaz rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2019, č. j. 123/2019-190-TAXI/3. Ostatní důkazní návrhy zamítl pro nadbytečnost (viz níže).

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

19. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je

vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

20. Soud předesílá, že totožnými žalobními námitkami se již opakovaně zabýval v řadě obdobných věcí zastupovaných stejným právním zástupcem, přičemž v nyní projednávané věci neshledal důvod se od dříve přijatých závěrů odchýlit (viz např. rozsudek ze dne ze dne 24. 3. 2021, č. j. 14 A 15/2020-35, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 9 As 59/2021 – 34).

Námítky týkající se použití kontrolních zjištění

21. Úvodem se soud zabýval námitkou, dle níž správní orgány pochybily, pokud rozhodnutí o pokutě opřely o zjištění zachycená v kontrolním protokolu a neprovedly výslech příslušného kontrolního pracovníka. Tato námitka není důvodná.
22. Soud nejprve připomíná, že protokol o kontrole je v souladu s § 12 kontrolního řádu povinně pořizovaným výstupem celé kontroly, který shrnuje skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole a jehož jádrem je kontrolní zjištění, tedy zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí. Protokol o kontrole, resp. výsledky kontroly zachycené v protokolu o kontrole včetně podkladů, ze kterých kontrolním zjištěním vycházejí, bývají podkladem v navazujícím správním řízení.
23. V souladu s § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) platí, že *„v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku“*. Ustanovení § 51 správního řádu dále výslovně počítá s tím, že v případech, kdy bude řízení navazovat na výkon kontroly, není třeba předmětným protokolem již provádět dokazování. Z uvedeného je tedy zřejmé, že pokud vše potřebné pro rozhodnutí jak o vině, tak i o správním trestu vyplývá z kontrolního protokolu, není nutné provádět další dokazování, ale postačí vyjít právě ze zjištění zachycených v protokolu.
24. S ohledem na tato citovaná zákonná ustanovení je nepochybné, že se správní orgány v řešeném případě nedopustily procesního pochybení při zjišťování skutkového stavu. Své rozhodnutí přitom neopřely výhradně o zjištění zachycená v kontrolním protokolu, ale přihlédly rovněž k dalším podkladům shromážděným v rámci kontroly, konkrétně k fotodokumentaci pořízené při kontrole. Vzhledem k tomu, že na základě výše uvedených podkladů byl zjištěn stav věci, o němž nepanovaly důvodné pochybnosti, nebylo nezbytné provádět další dokazování. Žalobce neuvádí, jak by výslech kontrolního pracovníka nebo přizvané osoby mohl být podstatný pro rozhodnutí ve věci. Soud sám důvod pro výslech těchto osob nevidí.
25. Tyto námitky jsou tedy nedůvodné.

Námítky týkající se sankce

26. K námitce žalobce, že nelze z napadeného rozhodnutí seznat, jak žalovaný postupoval při stanovení výše pokuty s ohledem na skutkově obdobné případy. K tomuto soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 As 373/2020-42, kde Nejvyšší správní soud konstatoval:

„Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, však nestanoví

správním orgánům povinnost v odůvodnění konkrétně identifikovat podobná rozhodnutí, z nichž při rozhodování vychází. Skutkově či právně obdobné případy mohou správní orgány pro posílení přesvědčivosti v odůvodnění specifikovat, pokud tak však neučiní, nemá to vliv na zákonnost nebo přezkoumatelnost rozhodnutí. Požadavek na rovný přístup k jednotlivým případům a ochranu legitimního očekávání mohou správní orgány naplnit, aniž by odkazovaly na svá konkrétní dřívější rozhodnutí.“

27. Soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale její význam spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119, či ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014-33). Pokud nadto správní orgán dostatečně podrobně zdůvodní výši ukládané pokuty, není již povinen své závěry o výši sankce doplnit o specifikaci jiných skutkově shodných případů např. prostřednictvím uvedení spisových značek konkrétních řízení, jež se skutkově podobají, aby ilustroval, že uložená pokuta je přiměřená a nevybočuje ze správní praxe. Jednotlivé případy je třeba posuzovat individuálně a pokuty ukládané jiným přestupcům se mnohdy liší co do času spáchání, četnosti přestupků či přitěžujících a polehčujících okolností. Nelze tak přisvědčit žalobci, pokud naznačuje, že napadené rozhodnutí je nezdůvodněné, nepřezkoumatelné a je z tohoto důvodu postaveno na libovůli žalovaného.
28. K námitce žalobce, že mu správní orgány uložily pokutu v nepřiměřené výši, soud předně uvádí, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
29. V nyní posuzované věci žalovaný při zvažování výše pokuty přihlédl k obecné společenské škodlivosti jednotlivých přestupků a jejich negativním následkům zejména pro konkurující dopravce. Jako přitěžující okolnost hodnotil nevybavení vozidla taxametrem a střešní svítilnou. Jako polehčující okolnost naopak zohlednil, že si žalobce po kontrole své vozidlo registroval a zajistil si oprávnění řidiče taxislužby.
30. S ohledem na výše uvedené shrnutí má soud za to, že napadené rozhodnutí je v této části přezkoumatelné a žalovaný uložil sankci v souladu se zákonnými kritérii vyjádřenými v § 37 až § 40 přestupkového zákona. Nelze tedy souhlasit s žalobní námitkou, dle níž při určení výše pokuty nebylo přihlédnuto ke specifikům daného případu.
31. Polehčující okolností pak jistě není tvrzení žalobce, že se spoléhal na právní závěry učiněné v usneseních Vrchního soudu v Olomouci, dle nichž přeprava skrze aplikaci Uber není klasickou taxislužbou, ale jedná se o jinou smluvní přepravu v oblasti dopravy. Tento právní názor byl totiž v době spáchání přestupku překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136.
32. Městský soud nepovažuje za chybné, ani pokud správní orgány při stanovení výše pokuty přihlédly jako k přitěžujícím okolnostem ke skutečnostem, které za určitých okolností mohou samy o sobě zakládat skutkovou podstatu samostatného přestupku. Konkrétně žalobce zejména poukazuje na skutečnost, že jeho vozidlo nebylo jako vozidlo taxislužby označeno a vybaveno taxametrem.

33. Soud k této námitce konstatuje, že výčet přitěžujících okolností v § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky je toliko demonstrativní a správní orgány mohou či dokonce musí při řádném zdůvodnění vzít jako přitěžující okolnost i jinou skutečnost, má-li na posouzení celkové závažnosti přestupku vliv. Jak sám žalobce uvádí, tak za tyto skutečnosti nemohl být žalobce samostatně postižen, neboť taxislužba byla právě provozována neevidovaným vozidlem. Za tyto přestupky lze samostatně postihnout pouze provozovatele evidovaného vozidla.
34. Smyslem přitěžujících okolností je lépe posoudit společenskou škodlivost spáchaného přestupku. Správní orgán prvního stupně dostatečně vysvětlil, v čem dané okolnosti společenskou škodlivost zvyšují. Je rozdíl, pokud je taxislužba provozována vozidlem, které je plně vybaveno vším, co vozidlo taxislužby má mít a pouze (například nedopatřením) není evidováno, a tím, pokud je provozována neevidovaným vozidlem, které žádné vybavení vozidla taxislužby nemá. Důsledky pro spotřebitele a ztížení kontroly pro kontrolní orgány jsou v druhém případě vyšší. Proto je možné tyto okolnosti vzít v potaz jako okolnosti přitěžující. Tyto přitěžující okolnosti nebyly správními orgány inkorporovány do skutkových podstat přestupků, za které byl žalobce postižen. Námitka porušení zásady nulla poena sine lege je tedy zcela nepřipadná.
35. Lze dodat, že skutečnost, že vozidlo nebylo vybaveno a označeno jako vozidlo taxislužby zřetelně vyplývá již z oznámení o zahájení řízení ve věci podezření z přestupku ze dne 6. 12. 2018. Žalobce nebyl tak ani zkrácen na svém právu na obhajobu a obecněji právu na spravedlivý proces tím, že by jako přitěžující okolnosti byly vzaty v potaz některé skutečnosti, které nebyly v rámci řízení vůbec zmiňovány a byly tak pro žalobce překvapivé.
36. K uvedenému lze také odkázat na výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 9 As 59/2021 – 34 (bod 16):
- „K obdobným námitkám se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již dříve. Dospěl přitom k názoru, že neoznačení vozidla a jeho nevybavení taxametrem lze samostatně postihnout pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Správní orgány toto jednání vyhodnotily jako přitěžující okolnost při posuzování přestupku provozování taxislužby neevidovaným vozidlem, s nímž jsou úzce provázány další (navazující) povinnosti dopravce spojené s označením vozidla či jeho vybavením taxametrem. Tato zjištění nebyla samostatným předmětem řízení a nebyla stěžovateli přičítána při posuzování viny i trestu zároveň. Zohledněním těchto skutečností jako přitěžujících okolností správní orgány zamýšlely odlišit situaci, kdy dopravce nezařadí vozidlo do evidence vozidel taxislužby, ale jinak toto vozidlo splňuje veškeré požadavky na vozidla taxislužby, od situace, kdy dopravce vozidlo nezaeviduje a zároveň nesplňuje ani další zákonné požadavky. Správní orgány tedy odlišily závažnější a společensky škodlivější protiprávní jednání od administrativního deliktu, který by mohl spočívat v provozování řádně vybaveného vozidla, které dopravce pouze opomněl nahlásit do příslušné evidence, nebo bylo z evidence vyřazeno (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 286/2020-38, odst. [13]; č. j. 10 As 338/2021-56, odst. [17]; ze dne 6. 10. 2022, č. j. 1 As 99/2021-50, odst. [35]; závěry v těchto rozsudcích byly aprobevovány i Ústavním soudem – srov. usnesení ze dne 15. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 1962/21, bod 24.).“*
37. Městský soud neshledal jako důvodnou ani námitku žalobce, podle které se správní orgány nedostatečně vypořádaly s jeho osobními a majetkovými poměry. K samotné likvidační

povaze pokuty soud připomíná, že správní orgán ukládající pokutu za přestupek je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou.

38. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008-133 platí, že odmítne-li účastník řízení doložit nebo nedoloží-li své majetkové poměry, je správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení. Nevede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán učinit základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení i na základě odhadu (tzn. do určité míry obdobně jako trestní soud při posouzení majetkových poměrů pachatele odhadem při určování výměry peněžitého trestu; obdobně též rozsudky ze dne 26. 7. 2018, č. j. 2 As 425/2017-33, nebo ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017-41).
39. Soud z obsahu správního spisu ověřil, že žalobce k prokázání svých osobních a majetkových poměrů neposkytl potřebnou součinnost, o kterou jej správní orgán 1. stupně požádal již v oznámení o zahájení řízení. V oznámení jej současně poučil o případné nutnosti stanovení majetkových poměrů odhadem, nebude-li žalobce v tomto směru se správním orgánem spolupracovat, což se také stalo. Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, z jakého důvodu nepovažují výši uvedené pokuty za likvidační. Žalovaný při hodnocení možné likvidační intenzity výše pokuty provedl odhad, a to s přihlédnutím k tomu, že žalobce je podnikající fyzickou osobou v oblasti dopravy od roku 2017 a v jiných oblastech již od roku 2013, který nijak netvrdí, že by se jeho majetkové poměry lišily od ostatních dopravců v pražské taxislužbě, kterým jsou pokuty v obdobných výších ukládány zcela běžně. Soud tak v tomto ohledu odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 As 373/2020-42 podle kterého

„namítali stěžovatel, že správní orgány neprovedly odhad dostatečně, měl v průběhu správního řízení poskytnout základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a také je věrohodným způsobem doložit či umožnit správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (usnesení č. j. 1 As 9/2008-133, bod 38). Úroveň součinnosti účastníka řízení tak do značné míry ovlivňuje výslednou preciznost posouzení možné likvidační povahy pokuty ve vztahu k jeho poměrům“.

„Majetkové poměry stěžovatele jsou jednou z okolností významných pro určení individuální výše sankce, včetně požadavku na její nelikvidační výši. Samotné majetkové poměry pachatele bez dalšího automaticky nevedou k uložení nižšího trestu, vedou však k individualizaci uloženého trestu tak, aby uložený trest splnil své funkce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021, č. j. 1 As 498/2020-29). K majetkovým poměrům přestupce tedy správní orgán přihlédne jako k jedné z okolností při určování druhu a výměry správního trestu, je-li to pro uložení zamýšlené sankce relevantní. Jedná se o případy brozícího likvidačního charakteru sankce, ať již vzhledem k její výši samotné, nebo na základě námitky přestupce. Jak již bylo řečeno, sám stěžovatel k otázce majetkových poměrů v řízení žádné relevantní informace neposkytl. Správní orgány proto za dané situace zohlednily majetkové poměry stěžovatele dostatečně, a sice přiměřeným odhadem“.

40. Namítá-li tedy žalobce, že žalovaný nezkoumal, zda by uložená pokuta mohla být likvidační, soud poukazuje na závěry uvedené na stránkách 8-10 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný touto námitkou zabýval a mimo jiné rovněž uvedl, že žalobce v průběhu řízení nedoložil nic, z čeho by bylo možno usuzovat na likvidační charakter pokuty. Žalobcův obecný odkaz na hrubý měsíční výdělek v daném segmentu na výše uvedeném nemohl nic změnit, soud proto zamítl návrh na důkaz sdělením MPSV ze dne 9. 11. 2018.
41. Soud nedospěl k závěru, že by uložená pokuta byla nepřiměřená či likvidační, naopak předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Nelze přehlédnout, že ani v žalobě žalobce nijak neozřejmil svou majetkovou situaci, ze které by mohlo plynout, že uložená pokuta je likvidačního charakteru.
42. V tomto ohledu není chybný ani poukaz žalovaného na možnost žalobce požádat o zaplacení pokuty ve splátkách. Jedná se o institut předvídaný § 156 daňového řádu, který má právě dále napomoci osobám zaplatit vysoké pokuty. Soud souhlasí se žalobcem potud, že poukaz na tento institut nemůže být ospravedlněním uložení jinak likvidační pokuty. Byť je výše pokuty jistě pro žalobce citelná, nelze dospět k závěru, že je likvidační. Zvláště pokud žalobce ve správním řízení takovou situaci blíže nedoložil.
43. Soud zamítl návrh na provedení důkazu rozhodnutími žalovaného za obdobné skutky v průběhu let 2017 až 2018, rozhodnutími žalovaného za obdobné skutky ve stejném období.
44. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle – její význam tak spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly při stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119, ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014-33 či ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9 As 60/2016-156). Žalovaný nebyl povinen takové údaje do odůvodnění napadeného rozhodnutí zahrnout.
45. Důkaz konkrétním rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2019, č. j. 123/2019-190-TAXI/3 navrhl žalobce poprvé až v žalobě. Soud zjistil, že v obdobné situaci byla tímto rozhodnutím uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, a to za přestupek spáchaný dne 19. 1. 2018. Žalovaný přitom nesporně, že v této obdobné věci byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč. Uvedl však, že šlo o případ o čtvrt roku starší, a že postupem času s ohledem na nedostatečný generálně preventivní odstrašující účinek ukládané pokuty spíše postupně zvyšoval.
46. Soud neshledal, že by byla žalobci uložena pokuta ve výši, která je oproti pokutám uloženým v obdobných řízeních nepřiměřená. V tomto směru lze odkázat např. na řízení ohledně shodných přestupků sp. zn. 10 A 116/2019 (žalobci byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč za přestupky ze dne 19. 3. 2017) nebo sp. zn. 6 A 122/2019 (v této věci byla žalobci uložena pokuta ve výši 140 000 Kč za přestupky spáchané dne 8. 1. 2018). V těchto řízeních dopravce zastupoval Mgr. Ing. Jan Bouček, a proto žalobci rozhodovací praxe žalovaného musela být známa.

47. K námitce žalobce, že v rozhodnutích vydaných v jiných řízeních správní orgány hovoří o činnosti dopravců poskytujících přepravu prostřednictvím aplikace Uber jako o organizované skupině, soud konstatuje, že je zcela iracionální, neboť sám žalobce v žalobě výslovně připustil, že v napadeném rozhodnutí žalovaný takovou úvahu nerozvíjí (bod 18 žaloby). Nadto z napadeného rozhodnutí ani nevyplývá, že by to žalovaný posuzoval jako přítěžující okolnost. Námitka žalobce je tak čistě spekulativní. Soud proto pro nadbytečnost zamítl i provedení souvisejícího důkazu rozhodnutím žalovaného ze dne 21.5.2019, č.j. 59/2019-190-TAXI/3 a ze dne 13.6.2019, č. j. 71/2019-190-TAXI/3.
48. Žalobce dále namítal, že odkazy správních orgánů na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu při odůvodňování výše pokuty jsou nepřiléhavé. Rovněž v tomto případě se soud s žalobcem neztotožnil. Správní orgány žalobcem zpochybňovaným způsobem argumentačně podpořily své závěry týkající se úvahy nad případným likvidačním charakterem pokuty ukládané žalobci, nikoliv výše samotné. Uvedená rozhodnutí správních soudů se přitom týkala skutků, které byly spáchány při provozování taxislužby, tedy v rámci skutkově podobného jednání. Z ničeho nevyplývá, že by správní orgány ve svých úvahách stran likvidačního charakteru výše pokuty nepřipustně paušalizovaly závěry plynoucí z těchto rozhodnutí.
49. Městský soud ani neshledal, že by napadeným rozhodnutím mělo být porušeno právo žalobce na spravedlivý proces podle čl. 6 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce kromě obecných odkazů tuto svou námitku nijak nekonkretizuje. Soud v každém případě dodává, že čl. 6 Úmluvy se na rozhodování před správními orgány vztahuje pouze velmi omezeně. Jeho garance se plně uplatňují až na řízení před soudem. Podle čl. 6 Úmluvy totiž každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným *soudem*.
50. Soud se neztotožnil ani s další námitkou žalobce, že důvodem pro snížení pokuty měla být tvrzená nepřiměřená délka řízení. Je pravdou, že správní řád ve svém § 71 odst. 3 stanovuje lhůty pro vydání rozhodnutí, ovšem je nutné zdůraznit, že se jedná pouze o lhůty pořádkové, jejichž nedodržením není dotčeno žádné hmotné právo účastníka řízení. Ze stejného důvodu překročení lhůt a priori nemůže vést ke zmírnění sankce, která je stanovena s ohledem na okolnosti a závažnost konkrétního případu. V každém případě snížení sankce jako zvláštní způsob náhrady újmy za nepřiměřenou délku řízení není povinností orgánů veřejné moci, ale pouze možností. To nakonec vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ohledně trestněprávních postihů, na které poukazuje žalobce v žalobě. K náhradě újmy za nepřiměřenou délku řízení jsou primárně určeny jiné nástroje nápravy (viz zákon č. 82/1998 Sb.).
51. I námitky týkající se ukládání sankce tedy shledal městský soud nedůvodnými.
52. Konečně soud posoudil návrh žalobce, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23 (č. 2672/2012 Sb. NSS), smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36 (č. 2671/2012 Sb. NSS) plyne, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti.

53. Jak již bylo uvedeno výše, žalobci byla uložena pokuta, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní řešené věci nebyly splněny.

Závěr

54. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
55. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. července 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu